

Тајни на летната ноќ

Лиса Клејлас



**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...**

**ИЗДАВАЧКА КУКА САКАМ КНИГИ**

[www.sakamknigi.mk](http://www.sakamknigi.mk)

**На светот има толку многу книги, а толку малку време...**

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги  
со уникатни приказни достоини за нивното време...

---

**Наслов на оригиналот**

Secrets of a Summer Night

© Lisa Kleypas, 2004

**Copyright © за македонското издание**

Издавачка кука Сакам книги, 2019

**Издавач** Издавачка кука Сакам Книги

**Преведувач** Паулина Јамакова-Пејкова

**Лектор** Марија Иванова

**Главен уредник** Ивана Спасев

**Компјутерска обработка** Деана Николовска

**Дизајн на корица** Диме Спасев

**Печатење** Печатница Наумовски - Скопје, 2019

**Тираж** 1000 примероци

---

*Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.*

*Мајни на летнаша ноќ*

Лиса Клејпас



АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...



*На Џули Марфи,  
што се грижиш за Грифин и Линзи со толку многу  
љубов, бескрајно трпение и умешност...  
што ми ги зајми твоите безбројни таленти за  
деловната страна од мојата кариера...  
што си обожуван член на нашето семејство...  
И најмногу од сè, што си ти.*

*Со љубов, засекогаш,*

*Л.К.*



## Пролог

*Лондон, 1841*

Иако цел живот ја предупредуваа никогаш да не зема пари од непознати луѓе, Анабел Пејтон еден ден направи исклучок... и набрзо откри зошто требало да го послуша советот на мајка си.

За време на еден од ретките училишни распусти на нејзиниот брат Цереми, како што им беше традиција, тој и Анабел отидоа да го погледнат најновото шоу на панорами на Леичестер Сквер. Штедеа две недели за да ги соберат парите потребни да платат за билетите. Бидејќи беа единствените преживевани деца на семејството Пејтон, Анабел и нејзиниот помлад брат отсекогаш беа невообичаено блиски и покрај десетгодишната разлика во години. Детски болести им ги имаа одземено животите на двете бебиња што се имаа родено по Анабел, ниедно од нив не го доживеа првиот роденден.

„Анабел“, рече Цереми кога се врати од билетарницата, „имаш повеќе пари?“

Таа одмавна со главата и збунето го погледна. „За жал, не. Зошто?“

Цереми кратко воздивна и го тргна праменот коса во боја на мед што му паѓаше врз челото. „Цената за ова шоу ја зголемиле двојно - очигледно е многу поскапо од нивната вообичаена продукција“.

„Во рекламата во весникот не пишувавше дека цените ќе им бидат повисоки“, рече Анабел огорчено. Стишувајќи го гласот, рече, „Леле, па“ и ја отвори чантата, влечејќи ги врвките со надеж дека ќе најде некоја забутана паричка.

Дванаесетгодишниот Цереми го прострела со мрачен поглед огромниот постер што висеше од столбовите пред влезот на театарот... ПАДОТ НА РИМСКОТО ЦАРСТВО: ШОУ СО МАКСИМУМ ИЛУЗИИ И ДИОРАМА. Уште од отворањето пред две недели, театарот беше преплавен од посетители кои беа нетрпеливи да ги искусат чудата на Римското Царство и неговиот трагичен крај. „Како да се враќаш назад во времето“ - раскажуваа луѓето откако ќе го изгледаа. Вообичаениот дел од панорамата се состоеше од платно закачено во кружна соба, обиколувајќи ги посетителите со детално насликана сцена. Понекогаш беа користени музика и специјални светла со цел глетката да биде позабавна, додека предавачот се движеше околу кругот за да ги објасни далечните места или познатите битки.

Меѓутоа, според *Тајмс*, оваа нова продукција беше „диорама“, што значеше дека насликаното платно беше направено од проѕирно калико, осветлувано однапред, а понекогаш и одзади со специјални филтрирани светилки. Триста и педесет посетители стоеја на кружната сцена во центарот управувана од страна на двајца мажи кои ја ротираа целата публика за време на шоуто. Интеракцијата на светлата со посребрените стакла, филтрите и актерите најмени да ја играат улогата на опколените Римјани, резултираше со ефектот што беше опишан како „анимирана изложба“. Од она што Анабел го имаше прочитано, последните возбудливи моменти од вулканските ерупции биле толку реалистични што дел од жените од публиката пискале и се онесвестиле.

Цереми ја зеде чантата од рацете на Анабел, ги стегна врвките и ѝ ја врати. „Имаме доволно за еден



билет“, рече со рамен глас. „Ти влез. Јас и онака не сакав да го гледам шоуто“.

Знаејќи дека ја лажеше за нејзина корист, Анабел одмавна со главата. „Никако. *Ти* влез. Јас можам да ја гледам панорамата кога ќе посакам - ти си тој што е постојано на училиште. А шоуто трае само петнаесет минути. Јас ќе одам во една од продавниците во близина додека си внатре“.

„Во шопинг без пари?“ Цереми ја праша, а сините очи му светкаа од скептицизам. „О, колку забавно звучи тоа“.

„Поентата на шопингот е да гледаш работи, а не да ги купуваш“.

Цереми фркна низ нос. „Тоа го викаат сиромашните луѓе за да си се утешат додека се шетаат по улицата Бонд. Освен тоа, нема да те оставам да одиш сама никаде - сите машини во близина ќе ти се нафрлат“.

„Глупости“, промрморе Анабел.

Брат ѝ наеднаш се окези. Со поглед го анализираше нејзиното убаво лице, сините очи и купот собрани кадрици што светкаа кафено и златно под работ на нејзината шапка. „Не мачи се со лажна скромност. Сосема си свесна за ефектот што го имаш врз мажите и, колку што знам, не се двоумиш да го искористиш“.

Анабел изреагира на неговото закачкање преправајќи се дека се мурти. „Колку што ти знаеш? Ха! Од каде ти знаеш за моите интеракции со мажите кога најголем дел од времето си на училиште?“

Изразот на Цереми стана сериозен. „Тоа ќе се смени“, рече. „Овој пат не се враќам на училиште - можам многу повеќе да ви помогнам тебе и на мама ако најдам работа“.

Очите ѝ се ококорија. „Цереми, немој да си помислил да направиш нешто такво. Ќе ѝ го скршиш срцето на мама, а ако тато беше жив...“

„Анабел“, ја прекина со тивок глас, „немаме пари. Не можеме да најдеме пет дополнителни шилинзи за уште еден билет...“

„И? Ама убава работа ќе најдеш“, рече зајадливо Анабел, „без образование, без врски. Освен ако не сакаш да станеш чистач на улици или потрчко, поарно да си останеш во училиште додека не си подготвен за некое достоинствено вработување. Во меѓувреме, јас ќе најдам некој богат господин со кого ќе се омажам и сè ќе биде во ред“.

„Каков сопруг ќе си најдеш кога немаш мираз?“ ѝ возврати Цереми.

Си се муртеа еден на друг додека вратите од театарот не се отворија и толпата со брзање мина покрај нив за да влезе. Заштитнички прегрнувајќи ја Анабел, Цереми ја повлече подалеку од гужвата за да не ја турнат. „Заборави ја панорамата“, рече суво. „Ќе правиме нешто друго - нешто забавно што не чини пари“.

„Како на пример, што?“

Измина момент во размислување. Кога стана очигледно дека ниеден од нив не можеше да смисли ни еден, единствен пример и двајцата прснаа да се смеат.

„Господин Цереми“, слушнаа длабок глас зад нив.

Сè уште насмеан, Цереми се сврте кон непознатиот човек. „Господине Хант“, рече срдечно и му ја подаде раката. „Изненаден сум што се сеќавате на мене“.

„И јас - си пораснал цела глава откако те видов последен пат“. Човекот се ракуваше со него. „На распуст од училиште си, нели?“

„Да, господине“.

Забележувајќи ја збунетата Анабел, Цереми ѝ шепна во уво додека високиот непознат маж им гестикулираше на пријателите да влезат во театарот без него. „Господин Хант - синот на месарот“, прошепоти Цереми. „Го имам сретнато еднаш или двапати во месарницата кога мама ме праќала да купам нешто. Биди фина со него - тој е голем човек“.

Збунета, Анабел не можеше да не си помисли дека господинот Хант беше невообичаено отмено облечен како за син на месар. Носеше елегантно црно палто и

пошироко скроени панталони според најновата мода што некако сепак не успеваа да ги заткријат лиените, моќни линии на телото под нив. Како и повеќето мажи што влегуваа во театарот, тој веќе ја имаше извадено капата, откривајќи темна, малку брановидна коса. Беше висок, крупен маж на околу триесет години, со силни црти, долг нос, широка уста и очи толку црни што човек не може да го разграничи ирисот од зеницата. Лицето му беше крајно мажествено, со зајадлив хумор скриен зад трепките и уста што не говореше беспотребно. Дури и на непроникливиот набљудувач му беше јасно дека овој маж ретко безделничил; телото и наравот му беа обликувани од напорната работа и жестоката амбиција.

„Мојата сестра, госпоѓица Анабел Пејтон“, рече Цереми. „Ова е господин Сајмон Хант“.

„Мило ми е“, промрморе Хант и кратко се поклони.

Иако неговите манири беа совршено учтиви, во неговите очи имаше сјај од кој нешто ѝ затрепери токму под ребрата. Без да знае зошто, таа потона во засолништето што ѝ го нудеше раката на нејзиниот брат кога му кимна. На нејзино незадоволство, не можеше да го одлепи погледот од неговиот. Беше како некоја суптилна струја на препознавање да проструи меѓу нив... не дека се сретнале порано... туку дека биле на раб да се сретнат неколкупати претходно сè до оној миг кога конечно нетрпеливата Судбина ги натерала нивните патишта да се пресечат. Чудна помисла, но никако не можеше да ја избрише од мозокот. Деконцентрирана, остана беспомошен заробеник на неговиот интензивен поглед, сè додека образите не ѝ пламнаа во врела, недобредојдена боја.

Хант му се обрати на Цереми иако продолжуваше да зјапа во Анабел. „Може ли да ве придружувам до ротундата?“

Помина миг проследен со непријатна тишина пред Цереми да одговори со извежбана ноншалантност, „Ви благодарам, ама одлучивме да не го гледаме шоуто“.

Една од темните веѓи на Хант се изви. „Сигурни сте? Ми изгледа ветувачки“. Неговиот интуитивен поглед се префрли од лицето на Анабел врз она на Цереми и ги прочита знаците што ја издаваа нивната непријатност. Гласот му омекна кога му се обрати на Цереми. „Сигурно постои правило дека мажите не треба да дискутираат за ваквите работи во присуство на дама. Меѓутоа, не можам да не се запрашам... дали е возможно, млад Цереми, да не си дознал за зголемувањето на цената на билетите? Доколку е така, јас со задоволство би ви дал на заем...“

„Не, ви благодариме“, рече Анабел брзо и остро го забодe лактот во слабината на братот.

Затреперувајќи од болка, Цереми зјапна во нечитливото лице на мажот. „Ви благодарам за понудата, господине Хант, ама сестра ми е неволна да...“

„Не сакам да го гледам шоуто“, го прекина студено Анабел. „Слушнав дека некои од ефектите се прилично насилни и вознемирувачки за жените. Претпочитам спокојна прошетка во паркот“.

Хант го врати погледот врз неа. Во длабоките очи се навестуваше подбивен сјај. „Толку ли сте срамежлива, госпоѓице Пејтон?“

Изнервирана од суптилниот предизвик, Анабел го фати Цереми за рака и го повлече. „Време е да си одиме, Цереми. Да не го задржуваме повеќе господинот Хант, сигурна сум дека посакува да го погледне шоуто...“

„За жал сметам дека ќе ми биде уништено“, Хант сериозно ги убедуваше, „доколку и вие не присуствувате“. Му упати охрабрувачки поглед на Цереми. „Би мразел доколку неколку шилинзи ве лишат вас и вашата сестра од попладневната забава“.

Чувствувајќи дека брат ѝ потпаѓаше под влијанието на мажот, Анабел остро му шепна во уво, „Да не си се осмелил да му дозволиш да плати за нашите билети, Цереми!“

Игнорирајќи ја, Цереми искрено му одговори на Хант. „Господине, доколку ја прифатам вашата понуда, не сум сигурен кога би бил во можност да ви ги вратам парите“.

Анабел ги затвори очите и испушти тивка воздишка од пониженоста. Таа толку очајно се обидуваше да не дозволи никој да дознае за нивната состојба... и тоа што овој човек знаеше дека секоја паричка им беше скапоцена беше повеќе одошто можеше да поднесе.

„Нема потреба од брзање“, го слушна Хант како вели. „При следната посета од училиште, помини покрај продавницата на татко ми и остави ги кај него парите“.

„Добро, тогаш“, рече Цереми со очигледно задоволство и се ракуваа за да го запечатат договорот. „Ви благодарам, господине Хант“.

„Цереми...“ Анабел почна со тивок, ама убиствен тон.

„Почекајте овде“, рече Хант преку рамо веќе упатен кон билетарницата.

„Цереми, знаеш дека е погрешно да земаш пари од него!“ Анабел се цареше во непокајничкото лице на брата си. „Ох, како можеше? Не е во ред - самата помисла да му бидеш должник на таков маж е неподнослива!“

„Каков маж?“ невино ѝ возврати брат ѝ. „Ти кажав, тој е голем... о, претпоставувам мислиш зашто е од пониската класа“. Тажна насмевка му ги изви усните. „Некако ми е тешко да му го земам тоа за зло, особено кога е страшно богат. А и не е дека јас и ти сме членови на аристократијата. Ние само висиме од пониските гранки на дрвото, што значи...“

„Како може синот на месарот да биде страшно богат?“ Анабел го праша. „Освен ако населението на Лондон не консумира далеку повеќе телешко месо и сланина одошто сум запознаена, тогаш еден месар може да заработи само извесна сума приход“.

„Не кажав дека тој работи во продавницата на татко му“, ја информираше Цереми со супериорен тон. „Само реков дека сум го сретнал таму. Тој е претприемач“.

„Сакаш да кажеш финансиски шпекулант?“ Анабел се намршти. Во општеството во кое самото зборување или размислување за меркантилните проблеми се сметаше за вулгарно, не постоеше нешто поневоспитано од маж кој избрал инвестирање како кариера.

„Нешто повеќе од тоа“, рече брат ѝ. „Ама претпоставувам дека не е важно што работи или колку заработува затоа што е роден од селски родители“.

Чувствувајќи ја критиката во гласот на помладиот брат, Анабелго прострела со поглед низ подзамижаните очи. „Апсолутно демократски си настроен, Цереми“, рече суво. „И не мора да се бунтуваш небаре се однесувам снобовски - би му се спротивставила и на војвода доколку се обиде да ни купи билети“.

„Но ни приближно олку жестоко“, рече Цереми и се изнасмеа на нејзиниот израз на лицето.

Враќањето на Сајмон Хант ја прекина нивната препирка. Набљудувајќи ги низ будните очи со боја на кафе, нежно им се насмевна. „Сè е во ред. Ке влеземе сега?“

Анабел нагло истапи напред поради дискретното подбутнување од братот. „Ве молам не чувствувајте се обврзан да не придружувате, господине Хант“, рече таа, знаејќи дека беше неучтива, но имаше нешто во него што ја вознемируваше. Не ѝ личеше на доверлив човек... впрочем, и покрај елегантните алишта и совршениот изглед, не ѝ изгледаше сосема цивилизирано. Тој беше од оној тип на мажи со кој ниедна добро воспитана жена не би сакала да остане на само. А нејзиниот став во врска со него воопшто немаше врска со социјалната положба - стануваше збор за вродена свесност за жестокиот физички изглед и мажествениот темперамент што ѝ беа потполно

непознати. „Сигурна сум“, продолжи со непријатност, „дека би сакале да им се придружите на вашите пријатели“.

На нејзиниот коментар доби мрзеливо собирање на широките раменици. „Во оваа гужва, никогаш нема да успеам да ги најдам“.

Анабел можеше да истакне дека како еден од највисоките мажи во публиката најверојатно без особена тешкотија би успеал да ги пронајде пријателите. Меѓутоа, беше очигледно дека дебатирањето со него би било бесцелно. Ке мора да ја гледа панорамата со Сајмон Хант покрај себе - немаше друг избор. Но кога ја забележа возбудата на Цереми, дел од претпазливото незадоволство исчезна, а гласот ѝ омекна кога повторно му прозборе на Хант.

„Простете ми. Не сакав да звучам толку остро. Само не сакам да должам на непознати луѓе“.

Хант ѝ упати прониклив поглед. „Чувство што лесно го разбираам“, рече тој, водејќи ја низ толпата народ. „Меѓутоа, во овој случај нема должење. И не сме баш непознати - вашето семејство со години го посетува бизнисот на моето семејство“.

Влегоа во големиот кружен театар и застапа на огромната кружна сцена оградена со ограда и порти од ковано железо. Ги опкружуваше детално изработената слика од антички Рим со дупка од десет метри меѓу сцената и сликата. Беше пополнета со комплексни машини кои измамуваа возбудени коментари од публиката. Штом гледачите ја наполнија сцената, собата драматично се затемни при што се слушнаа воздишки од возбуда и исчекување. Со тивкиот шум од машините и сината светлина што светна од зад платното, сликата доби димензија и чувство на реалност што ја запрепастија Анабел. Речиси можеше да си дозволи да биде измамена да поверува дека стоеја среде Рим на пладне. Се појавија неколку актери облечени во тоги и сандали, а нараторот почна да ја раскажува историјата на антички Рим.

Диорамата беше уште пофасцинантна одошто Анабел се надеваше. Меѓутоа, не беше способна да се изгуби во спектаклот што се одвиваше пред неа - беше претерано свесна за мажот што стоеше до неа. Не ѝ помагаше тоа што тој понекогаш ќе се наведнеше за да ѝ прошепоти некој непристоен коментар во увото или потсмешливо да ја искара што изразуваше толку мал интерес за господата облечени во навлаки за перници. Без разлика колку многу и да се обидуваше да го потисне фактот дека се забавува, неколку кикоти ѝ избегаа од усните, со што си заработи неодобрувачки погледи од луѓето околу нив. И тогаш, нормално, Хант ја искара што се смее на олку важно предавање, по што таа прсна да се кикоти уште повеќе. Цереми беше премногу внесен во шоуто за да ги забележи лакрдиите на Хант и поткренат на прсти го изви вратот во обид да открие кои делови од машините ги произведуваа неверојатните ефекти.

Но Хант замолче по неочекуваното, непредвидено заочување во ротацијата на сцената со што платформата малку се измести. Неколкумина изгубија рамнотежа, но веднаш беа задржани од луѓето околу нив. Изненадена од прекинатото движење, Анабел се заниша, но се најде во цврстата преградка на Хант. Тој ја пушти веднаш штом таа си ја врати рамнотежата, наведнувајќи ја главата за да ја праша нежно дали беше добро.

„О, да“, Анабел рече задишано. „Ви се извинувам. Да, сосема сум...“

Ама не можеше да ја заврши реченицата; гласот ѝ се преточи во запрепастен молк кога сфати. Никогаш во животот немаше доживеано ваква реакција кон некој маж. Што ли претставуваше тоа чувство на итност и како требаше да го задоволи беше надвор од опсегот на нејзиното ограничено знаење. Сè што знаеше беше дека за миг, очајно посакуваше да продолжи да се потпира на него, на телото што беше толку витко и цврсто што беше потполно несоборливо, на телото што ѝ



обезбеди прибежиште кога тлото ѝ се помести под нозете. Неговиот мирис; чиста машка кожа и нотата од свежо испеглани алишта ѝ ги изостри сетилата во пријатно очекување. Тој беше чиста спротивност на напудрените и намирисани аристократи што се обидувааше да ги зграпчи во изминатите две сезони.

Длабоко потресена, Анабел зјапна право пред себе, во платното, без да ги гледа ниту да се грижи за промените во светлината и бојата што имаа за цел да остават впечаток на нокта што паѓаше... самракот на Римското Царство. Хант изгледаше подеднакво незаинтересиран за шоуто, со главата поднавалена кон нејзината, погледот закован за нејзиното лице. Иако дишењето му имаше останато тивко и рамномерно, сепак ѝ личеше дека ритамот му се имаше променето.

Анабел ги лизна сувите усни. „Вие... вие не смеете да зјапате во мене на овој начин“.

Колку тивко и да прозборе, тој слушна. „Со вас овде, друго ништо не е вредно за гледање“.

Таа не се помести, ниту прозборе, преправајќи се дека не го слушнала нежното гаволесто шепотење, иако срцето ѝ чукаше нерамномерно, а прстите на нозете ѝ се собраа во чевлите. Како можеше ова да ѝ се случува во театар полн луѓе, со брат ѝ веднаш до неа? Ги затвори очите на кратко во обид да ја смири вртоглавицата што немаше никаква врска со вртењето на сцената.

„Гледај!“ рече Цереми и возбудено ја буцна со лактот. „Сега ќе ги покажат вулканите“.

Одненадеж, театарот потона во црна, заслепувачка темница, додека злокобно трештење ечеше од под платформата. Се слушнаа неколку мали писоци, по некој кикот и гласни воздишки од исчекување. Се вкочани кога почувствува допир на нечија рака врз грбот. *Неговата* рака се лизгаше бавно по нејзиниот грб... неговиот мирис, свеж и заводлив ѝ ги скокоткаше ноздрите... и пред да успее да испушти звук, неговата

уста ја запоседна нејзината со топлиот, нежен, волшебен бакнеж. Беше премногу запрепастана за да се тргне. Рацете останаа да ѝ лебдат во воздух небаре пеперутки среде лет. Ё го смири растрепереното тело положувајќи ја едната рака на нејзината половина, додека со другата ѝ го опфати тилот.

Анабел била бакнувана и порано - од арогантни млади момчиња кои ѝ украде бакнеж набрзина за време на прошетка во градина или во аголот на салонот кога никој не ги гледал. Но ниеден од тие кратки, флертувачки бакнежи не биле вакви... бакнеж толку бавен и зашметувачки што ја исполни со делириум. Разни сензации струеја низ неа, пресилни за да ги поднесе, па затоа трепереше беспомошно во неговата прегратка. Водена од инстинкт, слепо се поткрена кон немирниот танц на неговите усни. Притисокот на неговите усни се засили барајќи повеќе, наградувајќи го нејзиниот беспомошен одговор со сладострасно истражување што ѝ ги распламти сетилата.

Токму кога почна да го губи сиот разум, неговата уста се одвои од нејзината со изненадувачка ненадејност, оставајќи ја зашметена. Со раката сè уште на нејзиниот нежен врат, тој ја наведна главата и еден покајнички шепот ѝ го заскокотка увото. „Извини. Не можев да одолеам“. Неговиот допир исчезна целосно, а кога црвеното светло конечно го обли театарот, него го немаше.

„Па погледни!“ рече Цереми восхитено и покажа кон вулканот пред нив со брилијантни степени камења што се тркалаа по падините. „Неверојатно!“ Забележувајќи дека Хант повеќе не беше во нивно друштво, го збрчка лицето. „Каде отиде господин Хант? Веројатно си ги нашол пријателите“. Ги собра рамениците и се сосредоточи на возбуденото набљудување на вулканите, зајмувајќи ги неговите восклицанија на оние занемени гледачи од публиката.

Со ококорени очи и потполно оставена без збор, Анабел се запраша дали она што си мислеше дека

штотуку се случи навистина се имаше случено. Зарем непознатиот маж ја бакна сред театар? И тоа на *таков* начин...

Ете, тоа се случуваше кога дозволуваше непознати господа да ѝ плаќаат за работи - им даваше дозвола да ја искористат. Но во поглед на нејзиното однесување... Засрамена и запрепастана, Анабел се мачеше да сфати зошто му имаше дозволено на господин Хант да ја бакне. Требаше да му се спротивстави и да го оттурне. Наместо тоа, таа само си стоеше во безумна зашеметеност додека тој - ох, од самата помисла ѝ се наежи кожата. Не беше баш важно како и зошто Сајмон Хант имаше успеано да ѝ ги сруши сите макотрпно изградени одбрани. Факт беше дека му имаше успеано... и, затоа, тој беше маж што мораше да го избегнува по секоја цена.